

er temmelig almindelig, er meget beklageligt, og hvad der endvidere er beklageligt, er, at Havnen er anlagt saa forkert, at den under mangfoldige Forhold er overordentlig vanskelig for ikke at sige umulig at beseile. Dette er Mangler ved Havnen, som synes mig at være saa store, at det høie Folkething vilde have gjort denne Sag en stor Tjeneste ved at have fremmet dette Spørgsmaal istedetfor at udskyde det, thi, saavidt jeg har set, har det ikke alveles negtet at ville tage Spørgsmaalet under Overveielse, naar det kom frem under en anden Form. Imidlertid er det jo dog nu udstedt for denne Samling, og for hvert Aar, som Havnen ligger hen, uden at blive færdig, vil der efter min Opfattelse foraarsages et stort nationalt Tab. Dette var den Palme, som jeg særlig kunde have ønsket, at den høitærede Indenrigsminister var gaaet ud fra Folkethinget med.

Der er et andet Spørgsmaal, som knytter sig nært til Finantsloven, det er nemlig Fiskeriets Udvikling. Der er som sædvanlig iaar givet en Sum her paa Finantsloven til saadant Brug; jeg finder, at det er overordentligt heldigt; jeg kunde have ønsket, at denne Sum havde været endnu større. Der er navnlig et Punkt, hvor Fiskeriet er, og i mange Aar har været i stor Virksomhed, det er nemlig i Kjøbstaden Skagen. Naar jeg siger Kjøbstaden Skagen, lyder det noget forunderligt, thi Skagen vil af Saa blive betragtet som en Kjøbstad, men det er den dog. Den havde for Liden efter Statistisk Bureaus Meddelelser om sidste Folketælling i 1880 tetved 2,000 Indvaanere. Den har altsaa ikke saa faa Indbyggere, og som bekendt ere de fleste af disse Indbyggere Fiskere. For os, men maasse ikke for alle Thingets Medlemmer, er det overmaade godt bekendt, at med Hensyn til at faae deres Fangst affat, leve Skagens Beboere under yderst vanskelige Forhold. Som Kjøbstad betragtet vil jeg ikke nævne, at der nu er saa Kjøbstæder her i Landet, der ikke have deres Gader oplyste. Jeg skal ikke nævne et Ord om, at Staten skulde have nogen Forpligtelse til at hjælpe til at rive Skagen ud af dette Mørke. Heller ikke skal jeg nævne, at Skagen ikke har en eneste Bei eller Gade, der er brolagt, det er det bare Sand, Beboerne gaa i, de ere forsaavidt ikke nymodens Menneffer. Men hvad jeg tror, at Staten vil kunne have nogen Forpligtelse til at hjælpe dem til, det er til noget bedre Kommunikationsmidler. Med Hensyn hertil staar Skagen endnu paa det gamle Standpunkt, at, for at man kan komme fra Hjemmet og i Forbindelse med det øvrige Opland — Weilængden fra Frederikshavn til Skagen er omtrent 5 Mil — skal det Meste af denne Bei endnu kjøres i det løse Sand, hvorpaa der engang imellem bliver lagt noget Lyng — det er det Materiale, hoormed de forbedre deres Veie. Andre Forbindelsesmidler have de ikke. Det er indlysende, at, naar de skulle

affætte deres Fangst ved Hjælp af Leiede Vogne, som maa kjøre en saadan lang Bei, maa Fiskefoste overordentlig Lidt paa Fiskefledet, for at de kunne bære disse Udgifter og endvidere Konkurrencen med Fisk, der fanges andre Steder. Det forekommer mig, at her var en Opgave for Staten at hjælpe dem der enten til at faae en Bei til deres By eller — hvad jeg vilde anse for mere hensigtsmæssigt — til at faae en Jernbane bygget efter det allerbilligste System. Der er, som bekendt, mangfoldige Strandinger, som foregaa der, og hvor undertiden Ladningen om ikke helt saa delvis bliver reddet; for Assuranceselskaberne vilde det have stor Betydning, at saadanne Varer kunde befordres ad en saadan Jernbane, idet de nu næsten maa betale Varernes Værdi i Fragt for at faae dem befordrede. Jeg vil blot henstille til den ærede Indenrigsminister, som ser saa velvillig paa vor Udvikling her i Landet, om det ikke var paa det Tidspunkt, at man kunde komme denne By — og jeg vil sige: betrængte By — noget til Hjælp i denne Henseende. — Der er en anden Egn derovre, som har en daarlignende Postforbindelse med det øvrige Land, det er Den Løse. Den har ikke anden Postforbindelse, end at en Mand seiler med en lille privat Baad, naar han tror, han kan klare Studen, han kan jo ikke seile med en saadan lille Baad med kun 2 Mand's Besætning, naar det er uroligt Veir. Det forekommer mig — og jeg har tænkt derover meget længe — at denne D, som heller ikke har en saa lille Befolkning, burde have regelmæssig Postforbindelse med Fastlandet ved et Dampskib. Saavidt jeg veed, har der dannet sig et Selskab med det Formaal, at ville etablere en Dampskibsforbindelse mellem Den og Fastlandet; men det forventer, at Staten vil træde hjælpende til med Hensyn til Udgifterne; jeg tør da forudsætte, at den høitærede Indenrigsminister der vil række en hjælpende Haand.

Hvad Finantslovsforlaget i sin Helhed angaar, kan jeg ikke se rettere, end at det er, hvad jeg kan kalde ufløst af den høitærede Regering at komme her i Landstinget og yppe Strid ved at tilraade Landstinget at forandre Finantslovsforlaget efter sine Ideer og sine Tanker, hvormod jeg tror, at det maatte være det høitærede Ministeriums Opgave at søge at forsige begge Thingene med hinanden; men det bliver nu det høitærede Ministeriums egen Sag. Jeg for mit Vedkommende maa finde, at, naar der ikke er noget at anke paa Finantslovsforlaget, man da stemmer for det, og saa ønsker jeg ikke, at dette Forslag skal undergaa nogen Forandring.

Indenrigsministeren (Skeel): Det er ganske vist, som den ærede 1ste Landstingsmand for 10de Kredz (Selsken) yttrede, at Lagterne for Forsendelse af Brevkort her i Landet ere usforholdsmæssig høie i Sammenligning med